

Start met foto 1 kaart afscheid

Een mooi verhaal van mevrouw Roman. Bijzonder hoe ze met haar 90 jaar nog zoveel weet, over bereidingen.

Wel wat zuur dat ze op het laatst nog vertelt dat de apothekers beter gemist konden worden dan de assistenten en de bezorger. Hier zitten de apothekers van na die tijd denk ik. En ik kan jullie allen geruststellen, apothekers zijn tegenwoordig onmisbaar voor de assistenten. Het werk is dan ook wel heel erg veranderd: van 1 pilletje na een hartinfarct naar polyfarmacie nu. Er is natuurlijk zoveel bij gekomen met interacties tot gevolg. Nierfunctie controle hadden we nog niets over gehoord. Al vele jaren zijn de apothekers meer dan nodig om patienten te woord te staan en de assistenten te ondersteunen.

Dit is echt wel in tegenstelling toen ik net assistente was. De apotheker was er ook regelmatig niet en kwam aan het einde van de dag de recepten ophalen voor controle. Soms was er een hoofdassistente net als Mevr. Roman die meer verantwoording had, maar we regelden het met elkaar.

Die apotheker die ging zeilen bij mooi weer en af en toe langs zijn huis zeilde om te vragen aan zijn vrouw of er nog door de apotheek gebeld was met een probleem die bestaat denk ik niet meer. Laten we daar nu maar vanuit gaan

Ik begin nu even bij het begin, toen ik net gediplomeerd assistente was. Dat was in 1977. Wat is het verschil van wat we van Mevr. Roman hebben gehoord met toen ik startte.

Foto 2 Mevr. Roman

Hier ziet u een foto van Mevr. Roman aan het werk in de apotheek.

Allereerst is denk ik de uitstraling flink veranderd: de apotheek is makkelijk toegankelijk voor patienten nu.

Dat is wat we ook wel terug horen: in de apotheek kan je altijd terecht, bij de dokter moet je een afspraak maken die moet ik storen. Jullie weten ook heel veel en kunnen goede adviezen geven.

En daar zit dus een groot verschil. Patientenvoorlichting, uitleg over inhalatie, daar werd niets aan gedaan: moet u maar aan de dokter vragen was de tekst. Men had ook niet zoveel vragen. Wat de dokter zei was goed en men volgde dat advies dan op.

We zijn als apotheek dan nu ook medebehandelaar geworden en hebben daar een grote verantwoording bij gekregen.

Foto 3 , 4, 5

De uitstraling van de assistenten is ook flink veranderd: De schorten zoals deze verdwenen, we mochten met het team wat moderns uitzoeken uiteindelijk verdwenen eind jaren 90 alle witten jassen. En wat over gebleven is, is bedrijfskleding en anders draagt iedereen wat hij of zij prettig vindt.

Foto 6

Toch was zo'n schort wel handig met zakken waar je van alles in kon bewaren maar dat mocht ik nooit zeggen, mijn collega's wilde dat niet horen de laatste jaren, niemand wilde terug naar de tijd van de witte jassen. Daar hebben zo ook gelijk in. Het straalt ook wel iets afstandelijks uit

Foto 7

De verhouding tussen apotheker en assistent was in 1977 nog even groot als in de jonge jaren van mevr. Roman. Ook wij spraken over mevrouw en meneer. Misschien ben ik altijd wel een beetje rebels geweest. Ik had een baan in een apotheek waar ook stagiaires kwamen van de universiteit. Als assistenten leerden we deze studenten hoe het reilen en zeilen ging in de apotheek. Ze liepen dan ook een heel tijdje met ons mee en moesten allerlei assistenten werk doen. Een van de studenten kreeg een baan aangeboden bij ons. In zijn stagetijd hadden we hem altijd bij zijn voornaam genoemd. Ik noem hem even Piet. En tot onze

verwondering werd Piet ineens meneer, hij had zijn bull in ontvangst genomen en was nu apotheker.

Ik gaf hem een hand en zei lachend en plagend: “Mevr. Muller”. Het was snel weer Piet.

Langzaamaan werd de kloof minder groot, bij een volgende baan mochten we ineens de voornaam gebruiken achter de schermen maar niet aan de balie. Daar bleef het mevrouw. Daarna was het nooit meer mevrouw en meneer maar het was inmiddels ook al 1990. Tegenwoordig, althans dat is gelukkig mijn ervaring, vorm je een team met apotheker, bezorger, schoonmaker, apotheekhulpmedewerker en assistenten en hoef je niet meer op te kijken naar elkaar. Ik hoop dat velen dat nu zo kunnen ervaren.

Foto 8

Dat verschil in verpakking, waar Mevr. Roman het over heeft, heeft niet lang meer geduurd. Tijdens een stage kreeg ik nog weleens iets terug van de hoofdassistente omdat ik over het hoofd had gezien dat het een ziekenfondspatiënt was en dus mocht deze patiënt de pillen niet in een plastic potje hebben. Het moest een doosje zijn. Potje werd weggegooid en vervolgens ging het in een doosje. Op het doosje kon de dosering geschreven worden. Het plastic potje kreeg natuurlijk een etiket

Nog langer geleden kreeg een particulier patiënt een mooiere kartonnen doos zoals deze dan een ziekenfondspatiënt

Achteraf gezien waren we voor de ziekenfondspatiënten veel milieuvriendelijker bezig dan voor de particuliere, denk ik nu.

Foto 9

Het salaris waar ze het over had is gelukkig wel beter geworden. Maar dat heeft nog een tijd geduurd. Ik startte toen ik 20 was en kreeg net iets meer dan het minimumloon. Het is dan eind jaren zeventig. Af en toe sprongen mijn ouders wel eens bij als ik een grotere uitgave moest doen zoals een winterjas . Ik had mijn diploma en wilde een kamer zoeken om daar te gaan wonen, mijn eigen leven op te gaan bouwen en niet meer thuis wonen en mijn eigen boontjes doppen. . Van mijn toenmalige werkgever kreeg ik een extraatje aan het einde van de maand om ook makkelijker met de trein naar mijn ouders te kunnen gaan. Wat was ik daar blij mee. Hij vond het salaris van een beginnend assistente wel erg mager. Ook nu denk ik dat er nog wel wat verbeterd kan worden, we moeten ervoor zorgen dat we assistenten binnenboord houden, ze zijn meer dan hard nodig met de schaarste die er nu is

Foto 10

Mevrouw Roman zou zo weer aan de slag kunnen: patiëntenzorg zat haar in het bloed. Zo vroeg ze in die tijd al of het drankje had geholpen. Ze had duidelijk oog voor de patiënten.

En dat is waar ik mee wil afsluiten:

Tijden veranderen: Bereidingen zijn er niet meer, de werkdruk is nog steeds hoog en wordt helaas hoger door personeelsgebrek op dit moment, maar laten we hopen dat patiëntenzorg toch hoog in het vaandel blijft staan. Er is zoveel wat je kan doen om patiënten te helpen. Ik denk aan de palliatieve patiënt. Velen heb ik mogen bijstaan, ik was vast contactpersoon voor patiënt en mantelzorgers, ik zorgde dat rondom deze patiënt alles goed geregeld werd door mee te denken maar ook vooral vooruit te denken:

Zorgen dat bijvoorbeeld bij een sedatie alles aanwezig is wat nodig is: onderlegger, maar ook nicotinepleister bij iemand die fors rookt, sponsje om de mond schoon te maken. Het zijn die kleine dingen waar niet altijd aan gedacht wordt. Maar ook heel eenvoudig aan het einde van de week er zeker van zijn dat er voldoende medicatie in huis is om het weekeinde door te komen. Zo voorkwam ik stress bij de mantelzorgers, ik nam dat stukje zorg over.

Foto 10

Mevrouw Roman zal nog niet zoveel complexe zorg in de apotheek hebben meegemaakt, ik kan me van de eerste jaren niet herinneren dat er veel complexe zorg gegeven werd vanuit de apotheek. Maar ze vroeg wel of het hoestdrankje geholpen had en dat doen we nu ook nog als we een tweede uitgifte bespreken. Hoe is het gegaan met uw nieuwe medicatie?

Want zorgen dat de patiënt alles goed begrijpt en gehoord wordt maakt dit vak tot iets bijzonders en tot een mooi vak.